

Arrest

nr. 272 100 van 28 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 februari 2022.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en die thans negentien jaar oud en dus meerderjarig is, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 december 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in haar geval dus Griekenland, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De in het verzoekschrift geopperde vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft die verzoekende partij in Griekenland heeft verkregen, is derhalve geenszins van doorslaggevend belang. Overigens heeft verzoekende partij de mogelijkheid om hier zelf, al dan niet via haar advocaat, bij de Griekse autoriteiten naar te informeren, doch uit niets blijkt dat zij dat zou hebben gedaan. Bovendien, en dit in het bijzonder, blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (zie administratief dossier, map 7 ‘landeninformatie’, “Information Request in accordance with article 34 of the Regulation (EU) Nr. 604/2013 – Reply” van 11 februari 2020) dat verzoekende partij in Griekenland de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Haar in het verzoekschrift geformuleerde vraag is derhalve beantwoord, temeer nu zij niet aantoonde dat voormelde informatie niet correct zou zijn, en haar argumentatie dienaangaande derhalve niet dienstig.

3. Ofschoon blijkens de informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, dat met een hoge werkloosheidsgraad kampt, is voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg moeilijk. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische hulp voor erkende vluchtelingen.

4. Dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald, omtrent de situatie van asielzoekers en statushouders in Griekenland, die zij als “de dramatische realiteit in Griekenland” omschrijft, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Hoewel de situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus weinig rooskleurig en erg onzeker is en zij er onder meer geconfronteerd (kunnen) worden met racisme en geweld, is de loutere, algemene verwijzing naar de precare situatie aldaar op zich geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers, in navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, op individuele wijze in concreto te worden aangetoond. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij deze niet in een ander daglicht plaatst.

Verzoekende partij beweert weliswaar, waarbij zij eerder afgelegde verklaringen herhaalt, doch ze toont niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals inzake de toegang tot o.a. werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Zij maakt niet op concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat zij persoonlijk daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om in Griekenland de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeidsmarkt en huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voorzieningen, te laten gelden, en ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Griekenland haar bieden afdoende te hebben aangewend en benut, laat staan te hebben uitgeput.

De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing naar de preciaire situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, waar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Ze beperkt zich tot hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij echter in concreto aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt. Met betrekking tot de aangevoerde schending van voornoemde verdragsbepaling stipt de Raad nog aan dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bescherming die haar in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend is. Ze maakt niet aannemelijk dat, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, haar situatie (bij een terugkeer) in Griekenland zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het bij het verzoekschrift gevoegde en in de inventaris der stukken als "Verklaring voogd dd. 06/01/2021 + bewijs betaling orthodont" gevoegde stuk heeft betrekking op, zoals de voogd het omschrijft, een dringende behandeling van verzoekende partij bij een Belgische orthodont in oktober 2020. Het stuk bevat evenwel geen informatie omtrent en zegt dan ook niets over verzoekende partij haar situatie in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming aldaar.

6. Precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde (cf. RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt. De loutere, algemene verwijzing in het verzoekschrift naar buitenlandse rechtspraak volstaat op zich hoe dan ook niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 februari 2022, verwijst verzoekende partij naar haar uitgebreide aanvullende nota en het rapport van ACCORD. Zij wijst erop dat er enorme administratieve barrières zijn vastgesteld voor terugkeerders in Griekenland. Verzoekende partij licht het volgende toe: (i) zij heeft geen verblijfsvergunning ('adet') en zal aldus haar rechten niet kunnen uitoefenen vermits de aanvraagprocedure complex is en zeer lang duurt; (ii) als de terugkeerder een 'adet' heeft kan hij een registratienummer aanvragen ('AFM'); een AFM is nodig voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning, de toegang tot de arbeidsmarkt en sociale bijstand; (iii) een AFM kan slechts onder bepaalde voorwaarden verkregen worden -> een bewijs van verblijf in een asielcentrum; een elektriciteitsrekening of een huurcontract -> dat wil zeggen dat verzoekende partij huisvesting moet aantonen om een AFM te verkrijgen – maar zonder AFM geen huisvesting/werk/sociale voorzieningen. Concreet wil dat zeggen dat verzoekende partij zich niet zal kunnen registreren en de administratieve barrières niet zal kunnen vervullen.

Zonder verblijfsvergunning kan verzoekende partij ook geen nationaal verzekeringsnummer krijgen (AMKA). Ook voor het verkrijgen van overheidssteun moet verzoekende partij beschikken over de nodige documenten: er moet een AFM, nationaal verzekeringsnummer, een Griekse bankrekening, een belastingaanslag, bewijs van inkomen, een huurovereenkomst en een elektriciteitsrekening worden voorgelegd. Verzoekende partij zal deze documenten niet kunnen voorleggen. Officiële uitkeringen zijn verkrijgbaar via het programma HELIOS, maar ook in dit geval moet de verzoeker voldoen aan een aantal strikte condities. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat slechts 1% van alle begunstigden toegang heeft tot sociale bijstand. Zelfs voor de daklozenopvang is een AFM nodig.

Uit het rapport blijkt volgens verzoekende partij tevens dat begunstigden van internationale bescherming in de praktijk niet op dezelfde wijze worden behandeld als de Griekse onderdanen aangezien zij onmogelijke administratieve formaliteiten moeten vervullen.

Verzoekende partij wijst erop dat het ACCORD-rapport ook de algemene situatie bevestigt zoals eerder werd uiteengezet in het verzoekschrift. ACCORD is een gezaghebbende bron (*Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation*) die nauw samenwerkt met het Rode Kruis en UNHCR. Tot slot verwijst verzoekende partij nog naar haar kwetsbaar profiel: zij vluchtte uit Syrië samen met haar familie op de leeftijd van 13 jaar, verbleef in Turkije en kwam als minderjarige op 15-jarige leeftijd in Griekenland aan waar zij in een *hotspot* belandde zonder enig netwerk.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van voormelde beschikking.

Zoals eerder in de beschikking van 10 februari 2022 werd opgemerkt, blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte talrijke informatie dat de situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland erg precair en allerm minst rooskleurig is. Er wordt niet ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

De loutere verwijzing naar (algemene informatie over) de soms schrijnende situatie en levensomstandigheden voor statushouders in Griekenland volstaat op zich evenwel niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers, in navolging van (voormel)de rechtspraak van het Hof van Justitie, op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond.

De Raad acht *in casu*, gelet op de informatie bijgebracht door verzoekende partij, inzake de talrijke administratieve barrières, problemen en moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland (kunnen) worden geconfronteerd, en mede in aanmerking genomen het specifieke kwetsbare profiel van verzoekende partij, een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS